

PROFESSOR

Professor 50-55 yaşlarında, ağbənizli, mavi gözlü, arıq bədənli, balacaboy qadındır. Son dəblə olmasa da, zövqlə geyinməyi xoşlayır. Ayağında həmişə hündür dabanlı ayaqqabı olur. Üzgözündən ətrafda hər kəsə meydan oxuyan hökmranlıq iddiası boylanır. Professor öz çəkisini, yerini, dəyərini bilən adamdır. Ətrafdakı adamlarla mümkün qədər məsafə saxlayır. Yaxından tanıyanlar deyirlər ki, çox qürurlu olduğundan adamlarla dil tapa bilmir. Tanıyanlar bunu da deyirlər ki, professor acıdildir, ünsiyyəti sevmir, amma ürəyi təmizdir. Əlbəttə, professoru yaxından tanıyanların sayı çox deyil. Professor yol gedərkən başını dik tutub ətrafa baxmadan, şəstlə yeriyir. Elə şəstlə yeriyir ki, yanından salam verib ötən tanış-bilişləri də çox vaxt görmür. Buna görə ondan inciyənlər də olur. Amma inciməyə də dəyməz! Durub adamlara hesabat verməyəcək ki, niyə belə şəstlə yeriyirəm, niyə adamlardan bir pillə yuxarıda görünürəm. Professor hesabatı yalnız özünə verir. İçində ağıllı, ciddi bir qadın gizlənib, onu öz zəhmi, zabitəsi ilə daim yuxarıda saxlayır, artıq hərəkət etməyə, aşağı enməyə qoymur.

Professor yasəmən çiçəkli divar kağızı olan otağında tək yaşayır. Bir də "Zəvzək" adlı pişiyi var ki, evin içində quyruğunu dik tutaraq onunla o başa-bu başa gəzişir.

Pişik demişkən, çalışdığı institutda dedi-qodu gəzir ki, guya professor tək yaşadığı evində pişiyi ilə adam kimi rəftar edir, onunla danışib-gülür, məsləhətləşir, hətta ona mühazirələr oxuyur. Pişik də guya qeyri-adi pişikdir, dil açıb adam kimi onunla danışır. Guya professor pişiyinə sevgili tapıb, onları evdə görüşdürür, hətta toy da edib onlara. Dedi-qoduçular ardınca da əlavə edirlər ki, yazıq neyləsin axı... tək adamdır. Özünü vaxtında sevən, alan olmayıb, o da azarını belə öldürür. Bu tipli bir çox dedi-qodular eşidilir və bəziləri gəlib professorun qulağına da çatır. Dedi-qoduçular bütün bunlardan sonra qulaqlarını şəkəyib dinləyirlər, görək professor nə cavab verəcək, nələri açıqlayacaq, nələri öyrənəcəklər. Amma boş yerə... Bütün bunlar professorun heç vecinə də deyil, baş qoşmur onlara. Bilir ki, şöhrətli adamın arxasınca həmişə belə dedi-qodular gəzir. Düşünür ki, hələ axtarsan, bəlkə, paxıllıq da var bunun içərisində.

Bir sözlə, professor bağlı boğçadır, qıfıllı sandıqdır ətrafdakılar üçün. Bəzən adama elə gəlir ki, professor elə doğdu-bitdi, anadangəlmə, hazırca professordur.

Ara-sıra qulağına dəyən "Qarımış qız!", "Evdə qalmış!", "Ürəksiz müqəvva!" sözləri də professoru sındıra bilmir.

Amma evindəki üstü yasəmən çiçəkli divar kağızları yaxşı bilirlər ki, professorun gizlində, özüylə tək qaldığı vaxtlarda, geriyə baxıb qəhərləndiyi, köks ötürdüyü vaxtlar da az deyil.

Divar örtüyündəki çiçəklər professorun sirdaşıdır. Professorun o çiçəklərlə danışdığı vaxtlar da çox olub. Hətta tək qaldığı uzun gecələrdə özü üçün bayatılar da deyib. O yasəmən çiçəkləri şahiddir ki, professorun geridə bir keçmişi var və bu keçmişin içərisində Qədir adlı bir oğlan da var. Bir vaxtlar tələbə yoldaşı olmuş bu oğlan professorun zəif tərəfidir, ya da xatırlamalı olduğu ən işıqlı yerdir. Yasəmən çiçəkləri şahiddir ki, professor onu çox xatırlayır. Həm də Qədir professorun keçmişindən boylanan yeganə kişidir.

Çiçəklər də, professor da yaxşı bilir ki, bir vaxtlar Qədir adlı oğlan ölürdü onunçün. Məcnun kimi, Kərəm kimi, daha nə bilim, nə kimi çöllərə düşmüşdü, sevirdi onu. Az qalmışdı sevgisi dastana çevrilsin. O vaxt professor da cavan, yaraşlı qızdı. Göz qoyanı, söz deyəni də az deyildi. Amma eşq, sevgi söhbətləri heç vecinə də deyildi. Yüz dənə işi, qayğısı, planları vardı. Gecə-gündüz kitabxanalardan çıxmırdı, az qala yol gedə-gedə kitab oxuyurdu. Elə tələbələr də, müəllimlər də savadına, çalışqanlığına görə onu "Professor" deyə çağırırdılar. Bu ad onu çox fərəhləndirirdi. Şöhrət özü gəlib onu tapmışdı, elmi iş də vermişdilər. O vaxtdan da ətrafdakı yaşlıları ilə arasında bir sədd yaranmışdı. Özünü yuxarıda hiss etdiyindən nə qədər edirdi o uşaqların yanına enə bilmirdi. Belə bir məqamda Qədir də düşmüşdü onun dalınca. Hara gedirdisə, kölgə kimi izləyirdi. İnstituta gədirdi, orda görürdü, kitabxanaya gədirdi, orda qarşısına çıxırdı, dayanacağa gəlirdi, Qədir ordaydı. Amma Qədir nə qədər cəhd edirdisə, də, qız yumşalmırdı ki yumşalmırdı. Hər dəfə Qədirin sevgi dolu ismarıclarına qısa və sərt cavab verirdi.

O zaman tələbələrin içərisində Qədri danlayanlar da çox idi: Bunun nəyini sevirsən? Qupquru odun kimi bir şeydir, hissi, duyğusu da yoxdur. Amma xeyri olmamışdı. Görünür, oğlan öz ürəyiylə bacarmırdı. Professor da artıq Qədirin onu izləməsinə alışmışdı, görməyəndə darıxırdı.

Qədirlə sonuncu görüş isə professorun gün kimi yadındadır. Diplom işi ərəfəsiydi. Tələbə

yoldaşlarının çoxu professordan diplom işiylə bağlı məsləhətlər alırdı. Qədir də məsləhət almaq üçün professorun yaşadığı tələbə yataqxanasındaki köhnə, balaca otağına gəlmişdi. Masanın ətrafında üz-üzə oturmuşdular. Professor mövzunu bir müəllim kimi həvəslə başa salır, Qədri tələbə kimi suala tutaraq bilmədiyini izah edirdi. Amma hiss edirdi ki, oğlanın fikri dağınıqdır, qonur rəngli gözlərini tez-tez ondan qaçırır. Sonra masaya çay gəldi. Oğlan çaydan bir qurtum alıb ürəyini boşaltdı. Bu çay da, qulpu düşmüş o fincan da professorun indiki kimi yadındadır. Hətta bir az dərinə getsə, o çayın qurtumunun səsi də yadına düşər. Oğlan aramla danışdı. Səsində əlacsızlıqdan doğan bir titrəyiş vardı, rəngi ağarmışdı, elə bil məhkəmədə ömürlük həbs alan birisi son nitqini söyləyirdi:

– Mənim sənə olan münasibətimi özün bilirsən. Bu gün-sabah institutu bitirib hərəməz bir tərəfə gedəcəyik. Səni uzaqdan da olsa, görə bilməyəcəyimi fikirləşəndə dəli oluram. Səni görməsəm, ölərəm! Sənsiz mümkün deyil! İnan ki, ölərəm!

O zaman Qədirin səsi onlarla tələbəni yola vermiş köhnə otağın divarlarına dəyib ordan geri qayıdırdı. Sənsiz-hesabsız tələbələrə o tərəf-bu tərəfə ötürən, üstünün rəngi qopub tökülmüş taxta qapı belə duyurdu oğlanın ürəyindəki odalovu, cırıltısını boğub susurdu.

Doğrudur, sonralar professor öz-özünə hesabat verirdi ki, onu o vaxt içindəki bir dəli şeytan yoldan çıxartdı. Yoxsa razılaşacaqdı Qədirin təklifiylə. Guya o gün az qalıb desin ki, razıyam sənənlə getməyə, gəl evlənək. Amma deyə bilməyib, tamamilə əksini söyləyibmiş.

O gün professor ciddi görkəm alıb Qədri qapıya ötürmüşdü:

– Əlvida! Get xoşbəxt ol! Mənim başqa planlarım var! Məni bir də narahat eləmə!

Qapının ağzında üz-büz dayanmışdılar. Birdən-birə Qədir nə fikirləşmişdisə, qızı özünə tərəf çəkib sinəsinə sıxmış, dodaqlarını dodaqlarına yapışdırıb bərk-bərk öpmüşdü. Professor onun qollarının arasından çıxmağa çalışsa, çabalasa da, çıxa bilməmişdi. Sonra sakitləşib qeyri-ixtiyari oğlana təslim olmuşdu. Bu eşq səhnəsi bir qədər çəkmiş və nəhayət ki, oğlanın qolları arasından qurtularaq özünü çarpayığa atmış, əlini hələ də göynəyən dodaqlarına sıxıb

xeyli ağlamışdı. Qədirdən bunu gözləmirdi. Ona elə gəlmişdi ki, qüruru parçalanıb tökülüb, yerlə yeksan olub. Bərk qəzəblənmişdi.

Aradan illər keçmiş və professor bir daha Qədiri görməmişdi. Bu illər ərzində çoxlu uğurları olmuş, ad-san qazanmışdı. Bir vaxt müəllimlərinin ona verdiyi professor adını doğrultmuşdu. Artıq dünyanın çox yerində tanınırdı. Əlbəttə, bütün bunlar asan qazanılmamışdı. Gecə-gündüz çalışmış, zamanını, əməyini sərf etmişdi. Başı o qədər qarışmışdı ki, illərin necə keçdiyindən xəbəri olmamışdı.

Amma tək qaldığı vaxtlarda Qədirlə olan son görüşünü də dəfələrlə xatırlamışdı professor. Daha əvvəlki kimi qəzəblə deyil, həyəcanla, həsrətlə xatırlayırdı. Hər dəfə də xatırlayanda dodaqları göynəyir, bədəninə həyəcan gəlirdi. Ürəyi xoşbəxtlikdən çırpınırdı. Yenə də o sevgini, o həyəcanı istəyirdi. O sonuncu görüşü, rəngi tökülmüş qapının ağzında oğlanın qolları arasında sıxılıb qaldığı dəqiqələri heç unutmamışdı. Hətta professor belə güman edir ki, o vaxt oğlan onu qollarının arasından buraxmasaydı, tamamilə oğlana təslim də ola bilərdi...

Bütün bunları divar örtüyündəki yasəmən çiçəkləri də bilirdi. Yasəmən çiçəkləri sirr saxlamağı yaxşı bacarır...

Bir neçə dəfə Qədirə zəng eləmək də istəmişdi professor. Amma müxtəlif səbəblərdən fikrindən daşınmışdı. Sevdasını qüruruyla, şöhrətiylə birlikdə özüylə uzun illərin sonuna daşmışdı.

Tanış-bilişlərdən öyrənmişdi ki, Qədir evlənib, iki qızı da var. Qədir haqqında son məlumatı isə 5 il əvvəl almışdı: Qədirin yoldaşı rəhmətə gedib. Qızlarını ərə verib, özü də evində tək yaşayır.

Bir gün professor yenidən Qədiri xatırladı. Özü də elə xatırladı ki, bu əvvəlki xatırlamalara bənzəmədi. Birdən-birə ürəyi Qədiri istədi.

Əslində bu gün o biri günlərdən elə də fərqlənirdi. Professor bu gün də həmişəki kimi institutda mühazirəsini oxumuş, dərslərə gəlməyən tələbələrə ciddi şəkildə xəbərdarlıq etmiş, xarici ölkədə keçiriləcək konfransa cavab məktubu yazmışdı. Mühazirəsini birtəhər, candərdir yola vermiş müəllimləri danlamağı da unutmamışdı. Sonra institutun geniş dəhlizində xeyli gəzişmiş, tələbələrin, eləcə də gənc müəllimlərin

onu görərkən özlərini necə yığışdarmasına gizlincə göz qoymuş, ürəyində qürurlanmışdı.

Evə həmişəki kimi yorğun qayıtmışdı. Amma bu dəfə həmişəkindən fərqli olaraq, elə dəhlizdə ayaqqabısını soyunarkən ürəyinə bir darıxmaq havası gəlmiş, onun ardınca da Qədiri xatırlamışdı.

Görəsən, Qədir indi hardadır? Bu an nə edir? Yəqin ki, yatmış olar. Tək adamdır. Özlüyündə etiraf etdi ki, son günlər Qədiri yaman tez-tez xatırlayır, həm də həmişəkindən çox arzulayır. Görəsən, Qədir yenə də onu sevirmi? Aradan nə qədər illər keçib, sular axıb. Yox, unuda bilməz! Düz beş il onunla nəfəs alıb, zarafat deyil. Yağış bilmirdi, qar bilmirdi, yataqxananın qarşısında dayanırdı. Professor köksünü ötürdü, yenidən ürəyinin başı odlandı.

Pəncərənin qarşısına gəldi. Küçəyə tamaşa edən professoru elə gəldi ki, hamı qeybət çəkilib, bu şəhərdə bircə o mövcuddur, bircə o təkdir. Bu şəhər də, adamlar da harasa köçüb. Az qaldı dəli olsun. Onsuz da gecədən xoşu gəlmirdi. Gecə küçədəki adamları sakitcə udurdu... Professor ünsiyyət qurmağı sevməsə də, uzaqdan adamlara tamaşa etməyi sevirdi. Həmişə təkliyə meydan oxuyan professor əməlli-başlı darıxdı, az qaldı hönkürüb ağlasın, canavar kimi ulasın...

Divar örtüyündəki yasəmən çiçəkləri də ləçəklərini sallamışdı.

"Qədir də mənim kimi təkdir, bəlkə, o da darıxır. Bəlkə, o da indi pəncərənin qarşısında dayanıb darıxmağını boğur". Ruh haqqındakı yazılardan oxumuşdu ki, müxtəlif insanlar eyni anda eyni şeyi hiss edər, eyni şeyi düşünər bilərlər. Qədirə görə də ürəyi sıxıldı, ürəyinə sevgiqarışıq bir mərhəmət hissi də doldu. Amma bir az keçmiş ağına bir fikir də gəldi. Bu dəfə bir az da bəd tərəfini düşündü. Nə bilirsən, bəlkə, heç tək deyil, kimisə tapıb, baş-başa verib, günü də xoşdur. Bax bu fikir az qaldı professoru dəli eləsin. Bu axmaq fikir hardan ağıma gəldi?! Evin ortasında o tərəf-bu tərəfə gəzişməyə başladı. Özünü danladı: gərək elə harda pis şeylər var, ağıma gətirim. Yox, bu hamısı o şeytanın işidir...

Professor əli ilə divar örtüyündəki çiçəkləri sıgalladı. Çiçəklər sakitcə ləçəklərini şəkldi. Çiçəklərin professoru kömək etməyə gücü çatmadı. Professor əməlli-başlı narahat oldu,

təlaşlandı. İçində həyəcanqarışıq bir qorxu baş qaldırdı. Yox, bu gün nə isə qərribə gündü. Bir az keçmiş içində bir işıq yandı, bu işıqdan ürəyi istiləndi: "Sabah Qədirə zəng edəcəm, açıq danışacam". Deyəcəm, gəl birlikdə yaşayaq! Baş-başa verək!" Ürəkləndi. Qəti qərara gəldi, bu dəfə alınsa da, alınmasa da, sözünü deyəcək. Bu dəfə hər şey başqa cür olacaq. Necə də ağına gəlməyib bu vaxta kimi... Açıb deyəcəm ki, mən də səni sevirəm. Mən də sənə biganə deyiləm. Bunu sonralar başa düşmüşəm. Sadəcə açıb deyə bilmirəm. Görəsən, alınarmı?

Divar kağızındakı yasəmən gülləri gülüm-sündü. Çiçəklər canlandı. Ləçəkər razılıqla başını yellədi.

Professor daha heç nə düşünmədən yatmağa çalışdı, yatanda vaxt keçib gedirdi. Birtəhər sabahı açmaq lazımdı. Elə ki sabah açıldı, hər şey düzələcək. Kim nə deyir-desin, gündüzün öz hökmü var. Sabah hər şey gözəl olacaq! Amma nə qədər cəhd etdisə, yata bilmədi. Qədir söhbəti beynindən çıxmıdı. Görəsən, indi neyləyir, yatıbımı? Yatmış olar. Bəlkə, elə indi zəng edim?..

Vərəqləri saralmış dəftərçədə Qədirin nömrəsini tapdı.

Əlləri titrəyə-titrəyə nömrəni yığdı. Ürəyi az qaldı həyəcandan yerindən çıxsın.

Dəstəyin o başından səs gəldi. Qədirin səsi heç dəyişməmişdi. Həm də səs aydın idi. Demək, yatmayıb hələ.

Qədir dərhal onun səsini tanıdı. Səsində çaşqınlıq qarışıq sevinc hiss olunurdu. Bir-birini uzun müddət görməyən adamlar necə hal-əhval tutur, eləcə bir-birindən hal-əhval tutdular.

– Səni görmək istəyirəm,– söylədi, – işim var.

Qədir yenə əvvəlki aydın səslə:

– Sabah gəl iş yerimə, – dedi. Sonra işin ünvanını başa saldı, sağollaşdılar.

Vəssəlam! Xoşbəxtliyin bu qədər yaxında olacağı, həm də asan başa gələcəyi heç ağına da gəlməzdi. Çiçəklər baş-başa verdilər, ləçəklər alışıb yandılar. Çiçəklər divarda yallı getdilər. Ev işığa büründü. Aman, Allah, xoşbəxt olmaq olurmuş! Hər şey adamın öz əlindəymiş. Bu başqa cür xoşbəxtlik idi. Seminarlarda alqışlanmaq, institutun rəhbərinin əlindən diplomlar almaq, gözqamaşdıran titullar- filan deyildi bu. Nə idisə, başqa şeydi və çox gözəldi...

Görəsən, Qədir bura gələrmə yaşamağa? Bəlkə də, onun öz evində qalırıq. Nə fərqi var?.. Amma yox, bu evə öyrəşmişəm. O bura gəlsə, yaxşı olar. Yataq otağının mebelini də dəyişərəm. İki adamlıq çarpayı almaq lazımdır. Birdən-birə bədəni istiləndi. Qədirin nəfəsini hiss elədi. Həyəcanlandı. Ürəyi sevinclə döyündü.

Səhər işdən icazə aldı. İllərdən bəri ilk dəfə işə getmədi.

Evdən çıxmazdan əvvəl xeyli güzgünün qarşısında dayandı. Fərəhlə üz-gözüne əl gəzdirdi, bacardığı kimi bəzəndi. Hiss etdi ki, bəzənməyə əli yətmir. Belə şeylərə çoxdandı yadırgamışdı. Amma rəngi xeyli açılmışdı. Güzgüdən sanki başqa bir qadın boylanırdı. Bu qadın xeyli cavan görünürdü.

Tələsmədən, Qədirin söylədiyi kimi, 4-cü mərtəbəyə qalxdı.

Qapının ağzında xeyli tərəddüd elədi. Nəhayət, qapını döydü. İçəridən səs gəldi. Ağ xalat geyinmiş 40-45 yaşlarında xoşsifətli, güləruz bir qadın qapıda göründü. Professorun düşündüyünə görə, qapını Qədir açmalıydı. Hələ qapının ağzında bir xeyli donub qalmalıydı da... sonra qucaqlaşib görüşməliydilər.

– Buyurun, professor. Qədir demişdi gələcəksiz. Bir iş üçün çıxdı, 10 dəqiqəyə qayıdacaq. Siz Allah, əyləşin, çay verim sizə.

Küncdəki kolbalardan və başqa cihazlardan anladı ki, bu qadın Qədirin laborantıdır. Qadın mehribanlıq göstərdi, çay süzdü.

– Qədir sizdən danışib. Bilirəm, birlikdə oxumusunuz. Ən yaxşı oxuyan, şöhrət qazanan da siz olmusunuz tələbələrin arasında.

Professor istədi soruşsun ki, daha nələri danışib Qədir, üzü gəlmədi. Qadının Qədir müəllim yox, eləcə Qədir deməsi professoru açmadı. Nəsə narahatlıq yarandı ürəyində. Bu, niyə Qədir müəllim demir?! Həm də bu qadının yanında Qədirlə necə açıq danışacaq? Yəqin ki, bu qadın çölə çıxar, ya da biz başqa bir yerdə oturarıq. Gözəyarı qadını süzdü, ürəyində özüylə müqayisə etdi. Üstünlüyü özünə verdi və anladı ki, cığallıq edir.

Çox keçmədən Qədir gəldi. Qapıdan içəri girən kimi professorun üstünə gəldi, professorun ürəyi titrədi. O qədər də dəyişməmişdi. Şux qaməti, qonur gözləri, gülümsəməyi əvvəlkiydi elə. Doğma adamlar kimi qucaqlaşdılar. Professor

onun ürəyinin döyüntüsünü də hiss elədi. Ona elə gəldi ki, neçə il əvvəlki kimi, yataqxanada, qapının ağzında qucaqlaşblar. Ürəyi sevinclə çırpındı. Adətinə xilaf olsa da, birinci özü hal-əhval tutdu, həm də dil-dil ötdü.

Qadın ayaq üstə dayanıb onlara tamaşa edirdi. Birdən Qədir qadına tərəf döndü, qadına işarə edib dilləndi:

– Yəqin ki, artıq tanışsınız, bu da mənim köməkçi laborantım, dostum, iş yoldaşımdır. Həm də... Həm də həyat yoldaşımdır – bir sözlə, hər şeyimdir... 3 ildir evlənmişik. Yəqin, xəbərin oldu, həyat yoldaşım 5 il bundan əvvəl vəfat edib. Mən də təkliyin daşını bu gözəl xanımla atdım.

Professorun ürəyinə sanki ox sancıldı. Əli bir anda yerdən-göydən üzüldü. Qüruru çilik-çilik oldu, yerə səpələndi. İmkan olsa, özünü gizlədər, yoxa çıxardı. Nə edəcəyənə, nə söyləyəcəyini bilmədi. Sanki halalca əri öz evində üstünə başqa arvad gətirmişdi. Az qaldı müvazinətini itirsin. Dizləri titrədi. Bayaqqı gülürüz, mehriban qadın gözünə ifritə kimi göründü. Birtəhər özünü ələ aldı. Nə edəcəyini, nə söyləyəcəyini bilmədi. Şeytanı köməyə çağırırdı, şeytanla köməkləşib rol oynadılar.

– Hə, nə gözəl, sevindim, əladır. Xoşbəxt olun! Təklilik bir şey deyil... Doğrudur, mənim üçün elə fərqi yoxdur. Başım qarışıq, elə tək olmaq sərf edir. Elmi işlərim, məqalələr...

Ürəyindən qara qanlar axsa da, professor şöhrətindən, uğurlarından söz açdı, bir az da qadının acığına qazandıqlarını dönə-dönə sadaladı. Özü də hiss etdi ki, danışdıqları sabun köpüyü kimi uçub getdi.

Qədir maraqla onu dinlədi, qadına üzünü tutdu:

– Sənə danışmışdım axı, professor bizim tələbələrin gözü idi. Çox istedadlıdır. Hətta bir müddət dəlicəsinə vurulmuşdum da ona. Az qalırdım intihar edəm. Gənclik idi də, hisslərimiz coşub-daşırdı. Dəlilikdi...

Şeytan professorun yadına saldı ki, bura gəlməyinin məqsədini deməlidir, nəse uydurmalıdır.

– Mən də sizin mərkəzlə bağlı bir elmi məqalə yazmaq üçün gəlmişdim. Amma işə qayıtmalı oldum. Qalsın gələn dəfəyə.

– Hə... Necə istəyirsən. Amma nə vaxtdır görüşürük. Aşağı düşək, üçümüz birlikdə nahar edək, həm də söhbətləşək.

– Yox, sağ ol! Çox tələsirəm. İşdən zəng ediblər, təcili qayıtmalıyam.

Aşağı düşdü. Qədir onu küçəyə kimi ötürdü.

Dərhal taksiyə əyləşib ordan uzaqlaşdı.

Ayağını sürüyə-sürüyə gəlib oturacaqda əyləşdi. Ürəyində, beynində bir boşluq hökm sürürdü. Daha nə Qədir vardı, nə də illərlə ürəyində gəzdirdiyi xəyalları. Ağacların başındakı sərçələr cikkilti ilə uçuşurdu. Kürəyini oturacağa söykədi. Uzaqdan çalışdığı institutun ağappaq divarı görünürdü. Ağappaq, boyasız, rəngsiz divarlar...

